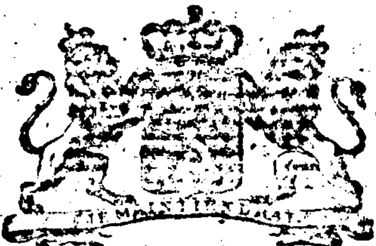
A°. 1830. N°. 42.

SURINAAMSCHE KRANT.

DINGSDAG, DEN 9den FEBRUARIJ.

PARAMARIBO, *8 Februarij 1830.*

In *Nederl. Staats Couranten* van Nov. l. l. leest men:

AMERIKA.

Men heeft vroeger berigt, dat de Spaansche Gezant te Washington, uit naam van zijnen meester, aan de Regering der Vereenigde Staten den afstand van het gewest Texas, in Mexiko aangeboden had, onder voorwaarde, dat deze Regering in den strijd tusschen Spanje en deszelfs voormalige volkplantingen geheel onzijdig zoude blijven. Dit berigt scheen wel terstond weinig geloof te verdienen, daar Spanje op die wijze een gewest zoude afstaan, waarin het gezag van dat Rijk sedert lang niet meer erkend wordt, en hetwelk door hetzelve moeijelijk immer weder zal kunnen herowerd worden. Uit de sedert ontvangene Noord-Amerikaansche dagbladen blijkt dan ook, dat de Regering der Vereenigde Staten wel van het ontwerp zwanger gaat, om Texas met haar gebied te vereenigen, doch tevens, dat zij over den afstand daarvan niet zoo zeer met Spanje, alswel met het Bestuur van het Gemeenebest Mexiko onderhandelt, aan welk laatste zij daarvoor reeds eene aanzienlijke som gelds zoude hebben aangeboden. Van hoeveel belang deze aanwinst van grondgebied voor de Vereenigde Staten zoude zijn, blijkt uit de volgende beschrijving die een dagblad van New-York daarvan geeft:

» De vruchtbare strook lands, waaraan men den naam van Texas gegeven heeft, ligt tusschen den 26sten en 33sten graad Noorderbreedte en wordt ten oosten door den zeeboezem van Mexico en den Amerikaanschen staat Louisiana begrensd. De Westelijke grenzen van dit gewest zijn nog niet naauwkeurig bekend. Langs den zeeboezem en tot 20 uren binnen 's lands is de grond vlak; doch dan verheft dezelve zich langzamerhand; en wordt, op ongeveer 70 uren afstands van de zee, door eene tamelijk hooge en zeer boschrijke bergketen ingesloten. In het lagere gedeelte van het land vindt men weiden, die met de weligste grassoorten bedekt zijn, en waarvan men sommige met het beste gevolg tot bouwland gemaakt heeft. In het bovenland vindt men onderscheidene soorten van eiken, den katoenboom en eene menigte andere boomsoorten. Ten gevolge van het verschil in luchtgesteldheid en grond is dit gewest tot eene zeer uiteenloopende wijze van bebouwing geschikt. De zuidelijke streken kunnen katoen, suiker, *indigo* en dergelijke voortbrengselen opleveren; terwijl men in het noorden, met het beste gevolg, tarwe, rogge en andere graansoorten telen kan. Ook is de grond, op vele plaatsen, uitstekend voor den wijnbouw geschikt; zoo dat dit gewest eenmaal, in plaats van zuidelijke Frankrijk de Vereenigde Staten van wijn zoude kunnen voorzien. Vergelijkt men hetzelve met Louisiana, waar de grond meestal moerassig is, en in de volkplantingen langs den Missisippi niet zelden boosaardige ziekten veroorzaakt, dan steekt Texas gunstig daarbij af. Eigenlijke moerassen vindt men daar niet, en de uitgestrekte weiden geven aan den zeewind eene vrije speelruimte, en maken dus het verblijf gezonder. De katoen, die Texas oplevert, is veel beter dan die van Louisiana; en over het geheel is het land in het eerste gewest oneindig vruchtbaarder. Het wordt door niet minder dan zeven groote rivieren, namelijk de Sabine-, Natchez-, Trinitij-, Brasos-, Bernard-, Colorade-, en Rio Grande-rivier, en door eenige andere kleinere wateren bespoeld. Sommige dezer stroomen kunnen 80 of 100 uren ver zelfs door stoombooten bevaren worden. Overigens vindt men hier overvloed van ijzer-erts en een groot aantal viervoetige dieren, zoo als wilde paarden, buffels en herten. De bevolking van Texas bestaat uit 12 of 1500 Mexikanen, waaronder de bezetting mede behoort, en die voor verre het grootste gedeelte in de beide dorpen St. Antonio en Nacogdoches gezeten zijn; voorts uit 5 of 6000 volkplantelingen, die zich uit de Vereenigde Staten daarheen begeven hebben, en eindelijk uit een aantal Indiaansche volksstammen, die langzamerhand uit de overige gedeelten van Noord-Amerika daarheen verhuisd zijn; doch geene aanspraak op eigenlijk grondgebied maken."

In het hier beschrevene gewest bevindt zich ook de plaats, waar eenige Fransche uitgewekenen, voor eenige jaren, de volkplanting gesticht hebben, die zij het *Champ d'Asyle* noemden; doch die welras om verschillende redenen te niet is gegaan.

ENGELAND.

Uit een aantal verzoekschriften, die in het vorige jaar zoo wel uit Opper- als Neder-Kanada bij het Parlement zijn ingekomen, is het vrij duidelijk gebleken, dat de bewoners dier Engelsche bezittingen, en voor al de zoodanigen hunner, welke van Fransche afkomst zijn, destijds met hun bestuur geenszins te vreden waren. Inzonderheid beklaagden zij zich, dat de Engelsche Bewindhebbers dier gewesten eene willekeurige magt uitoefenden; dat de Raden van wetgeving, die hun zijn toegevoegd, niet geacht konden worden de groote meerderheid der ingezetenen te vertegenwoordigen; dat de inkomsten der kerkgoederen alleen voor het onderhoud der leeraren van de Engelsch-Bisschoppelijke kerk besteed werden, terwijl toch slechts weinige bewoners van Kanada tot die kerk behoorden, en eindelijk dat de Engelsche wetten, welke men langzamerhand in hunne gewesten had ingevoerd, met hunne zeden en gewoonten strijdig waren.

Sedert dien tijd schijnt de Engelsche Regering slechts weinig gedaan te hebben, om de aanleiding tot deze klagten weg te nemen, en er hebben zich dan ook van tijd tot tijd blijken geopenbaard, dat de ontevredenheid onder de bewoners van Kanada bleef voortduren. — Bij dezen staat van zaken leest men thans in een dagblad, dat te Boston uitgegeven wordt, een uitgewerkt vertoog over de gepastheid en waarschijnlijkheid eener vereeniging van de beide Kanada's met het Gemeenebest der Vereenigde Staten. » Deze gewesten," zegt de schrijver van dit vertoog, » zouden voorzeker met greteigheid de gelegenheid aangrijpen, om als vrije, oppermagtige en onafhankelijke Staten, tot ons bondgenootschap toe te treden. De grieven van derzelver bewoners zouden dadelijk worden opgeheven, of liever er uit den aard der zaak van zelf ophouden. Zij zouden zeer gevoegelijk vier Staten kunnen uitmaken, die gezamenlijk acht leden voor den Senaat en dertig Volks-vertegenwoordigers zouden benoemen. Het is schier noodeloos er bij te voegen, dat de bewoners der Vereenigde Staten met hartelijke vreugde de door hen genoten wordende voorregten en zegeningen ook tot Kanada uitgestrekt zouden zien."

Het Engelsche Ministerieel avondblad heeft dit verleidelijke vertoog niet onopgemerkt gelaten; doch tracht hetzelve te ontzenuwen, door de stelling tegen te spreken dat de bewoners van Kanada eenige geneigdheid zouden hebben, om zich met hunne zuidelijke naburen te vereenigen. Dat blad beweert integendeel, dat de bevolking van Kanada over het algemeen eenen afkeer van een gemeenebestelijk Bestuur heeft, en voor geenen prijs ter wereld zich vrijwillig aan de bescherming van Groot-Brittannie zoude onttrekken. Het haalt echter geene andere bewijzen voor deze gezindheid der bewoners van Kanada aan, dan de thans weinig afdoende omstandigheid, dat de Noord-Amerikanen, die tijdens den oorlog voor de onafhankelijkheid tot de Konings- of liever Engelschgezinde partij behoorden, meerendeels eene schuilplaats in dat gewest gezocht hebben. De tijd zal dan ook moeten leeren, of de meerderheid der *tegenwoordige* ingezetenen van Kanada geene andere begrippen over hare ware belangen heeft, dan diegenen hunner voorouders, welke, vijftig jaren geleden, zich tegen de afscheiding van het moederland verklaard hebben.

MENGELWERK.

EEN VERHAAL UIT DEN OUDEN TIJD.

IN *NEDERLANDSCHE SPREEKWOORDEN.*

(*Vervolg van* No. 10.)

5.

Gij zult er zoo genadig niet van af komen.

*Hendrik B***, Drost van het land van *A***, was niet in zijn humeur over den verkoop van de visscherij, omdat hij van de kooppenningen geen' rooden duit in den zak had gestoken, noch oude gewoonte, een veeg uit de pan gekregen; hij spon als een spin, en lag als een vos op de loer, om de Heeren koopers het vel over de ooren te halen; het duurde ook niet lang of Drostje wist waar Abraham de mostard haalde, hoe stilletjes ook *Q** en *K** de boel in orde hadden gebragt, zich paaijende, er zou geen haan naar kraaijen; *Hendrik* had al knaphandig de muis bij den staart.

De edele groot achtbare Heeren Burgemeesteren en Schepenen van de stad, waren met de zaak verlegen, droegen op twee schouders en draaiden als den weerhaan op den toren. Nu hielden zij het met den Drost, dan met den kastelein en schout: eindelijk begrepen de meeste dat *B.* zijn haan moest koning kraaijen, en kozen daarom de sterkste partij, om dat zij bang waren met hem kersen te eten, wijl hij altoos met de steenen gooide: doch *Claas de V**, *Jan R**** en eenige andere leden van den raad die voor Joost niet schrikten, kozen de zwakste partij. Zij beschermden den kastelein en den schout en hoeste len wat, om al de kastanjes van den grooten hans; voor een klein gerucht waren zij niet vervaard, en zochten geen knoopen, zoo als de andere, in de biezen, stof en stijf beweerden zij in de eerste vergadering de beste; dat de Drost geen gelijk had; en nooit gelijk zou krijgen, al wilde hij Hemel en aarde bewegen, en de onderste steen doen boven springen, het was een onderhandsch verkoop; *Q*** en *K** zeiden zij, hebben als mannen gehandeld die hun wereld verstaan en weten te leven en te laten leven, zonder de Mijnheer de schoenen van de voeten te dienen.

De snaken waren zeer verschillend; want vele hoofden maken vele zinnen; elk meende zoo wijs te zijn als *Salomo's* kat. Allen wilden het grootste gelijk van de vischmarkt hebben, en geen haar breed voor malkander uit den weg wijken; zij sprongen van den hak op den tak en maakten een' ronde O: De eene schreeuwde: de Drost heeft gelijk; de andere riep: neen! neen! ongelijk! —

Zwijg als een muis — bromde een der groot achtbare Heeren Burgemeesters tegen de Wel-Edele zeer gestrenge Heeren Schepenen — zwijgt, zeg ik u: Zij moeten naar den Drost zijn pijpen dansen. Kommandeer uw honden — hervatte de Wel-Edele zeer gestrenge, met veel referentie, — en blaf zelf; wat denkt gij wel, wien gij voor hebt? At zijt gij mijnheer de Burgemeester *Adrianus van W**; gij zijt en blijft een eerste grasboer — Wat? — wat? — dat is geen dooven gezeid, daar moet ik haring of kuit van hebben: paf! paf! dat is voor u, eerroover! lasteraar! zeide de burgemeester, terwijl hij zeer gratieuselijk zijn' Kollega een paar muilperen gaf die als een klok klonken en gansch niet van stroo waren.

De schepen, die in zijn tijd bekend stond voor een eerste Kolletje in het duiken en scheppen, had nu de beste okkasie van de wereld, om voor deze vergadering eene proeve te geven van zijn kunstvermogen. Geen drui loor noch talmkous zijnde, lag in een omme ziens paruik, rok en kamizool op een' hoop in den hoek van de raadkamer; eensklaps zat hij in elkander als een zoutzak, sprong daarop als een bok die stooten wil en dook naar den burgemeester, om hem op zijne *partes posteriores* te laten dansen; maar van *W** maakte een zijsprong, zoo dat de welEd. zeer gestrenge Heer schepen, die al te diep komplimenteerde, den grond kuste. Fluks zat de dikke burgemeester, die geen gras onder zijne voeten liet wassen, met een' kattensprong op den al te beleefden schepen, gelijk weleer de zuipzieke *Silenus* op den ezel, en greep zijn konfrater in den nek, om eenige natuurkundige proeven te nemen, ten einde de

aanschouwers te bemonsteren, dat eiken planken en menschen vleesch geene positive ligchamen waren van gelijke krachten; maar de schepen, die geen liefhebber was van de proefondervindelijke natuurkunde, bemerkte zoodra niet de spoedige ontlasting der bloedige vloeistoffen uit de buizen van zijn neus, of schreeuwde als een mager varken, dat bij de ooren getrokken wordt en riep uit al zijn magt: op! op! een uitschei!! Neen houdsvot! hernam de natuurkundige burgemeester, terwijl hij onder de hand de aanschouwers overtuigde van de terugstootende kracht van een planken vloer op 's menschen neus — loon naar werken; die wat verdient moet wat hebben; een mensch is geen beest. Ik zal u bont en blaauw kloppen. *Neen! Gij zult er zoo genadig niet afkomen!*

6.

Men liet hem uitrazen.

Ho! ho! zeiden de omstanders — die overtuigd waren van van W*s bekwaamheden: dat is te grof; alle maats goede maats; laat de pot den ketel niet verwijten, dat hij zwart is, wij kunnen allen niet éénen zin hebben, dan lopen wij allen éénen weg: ik zou er maar een stokje bij steken *Janus!* — Neen! neen! — aldus ging de demonstrerende *physicus* voort met zijn krachtig argument; — ik zal hem de maat vol meten, wilde hij den Drost eene pen op den neus zetten, en een klontje uit de pap nemen, hij zal de papegaai mis schieten, en de bot vergallen, dat verzeker ik u. Ik zal hem moria leeren, om niet alles te zeggen, wat hem voor den mond komt; een goed verstaander heeft maar een half woord noodig; eene schendtong brengt ons verder dan onze beenen ons kunnen dragen; ieder weet best, waar hem de schoen wringt. Laat hij naar zijn eigen kijken en zich niet met een' ander' zijne zaken bemoeijen; elk moet zijn eigen pak dragen; er is geen gat zoo klein of er past een spijker in, en wil men een' hond slaan, men kan ligt een stok vinden. Laat hij eerst voor zijn eigen deur schoon vegen en dan voor zijn buurmans, maar niet zijne gal uitbraken tegen een fatsoenlijk man als ik ben; gedachten zijn tolvrij, maar die veel spreekt, heeft veel te verantwoorden, en daarom zal die steek onder water (want ik weet wel wat hij in zijn schild voert) hem opbreken als de hond de worst. Ik zal hem den rug smeren, ik zal..... Pak aan, was het woord en met een vieleri vijf zes groot achtbare en zeer gestrenge heeren op den oreerenden burgemeesterlijken *Phijsicus*, gelijk in de dagen van *Olim* (toen *Nappje*, laatst rentenier van *Longwood* op het hofje *St. Helena* ons drilde) de konscientieuse douanen op de non geplombeerde tabaksvaten. Zij namen hem bij de kraag, schuddeden hem als een' waterhond en duwden hem, onder het zeggen: *Janus! Janus!* al te haastig deugt niet; het is beter onregt te lijden dan onregt te doen; — op een grooten lederen stoel, die zoo wat op zijde stond, juist niet zeer zachtjes en zoetjes neder.

Als wij nu eens om de variatie — zeide een eerste spotvogel — rondom *van* W* dansten, *komt geeft den boer een stoel*, dat zou de zinnen wat verzetten. Maar er was geen tijd om aan dansen noch springen te denken. Elk een had het zoo druk als mans moeder met de luijermand: ieder had handen vol werk; de een om den bebloeden schepen af te wasschen die als noordkaper blaasde, de andere om den gestikulerenden Burgemeester, die uit klink klare nijd als een pad opzwol, omdat hij zijn gemoed niet gekoeld had, te sussen.

Om de pot te dekken, het niet aan den klepel te hangen en geen verder burengerucht te maken, begrepen de leden van den Raad, dat men eerst den schepen zou te huis konvoijeren en dat dan de Burgemeester met de overige heeren kon afmarcheren. Zoo gezegd, zoo gedaan, de nog bloedende schepen rolde zijne matten op en vergat in den haast zijn vriend *van* W* smakelijk eten te wenschen en voor zijn aangenaam gezelschap te bedanken. De Burgemeester, die een dikken bokkenpruik op had en lang niet welgemutst was, knikte hem ook geen goeden dag, maar zag hem na alsof hij hem levend wilde verscheuren; hij bromde als een noordsche beer, omdat hij ondervond, dat vele honden den haas zijn dood zijn; maar al dat grommen en brommen raakten hunne koude kleederen niet; het was in het wild geschermd, *men liet hem uitrazen.*

7.

Hij moet roeijen met de riemen, die hij heeft.

Waar het hart vol van is loopt de mond van over; dit is een paal boven water, een Nederlandsch spreekwoord, en een spreekwoord is toch een waar woord, dus kan men wel denken, dat de Schepen het niet onder stoelen of banken stak, maar overal uitbazuinde, hoe de Burgemeester hem gehakkeerd had. Zij, die met den zeer gestrengen Heer van denzelfden stempel waren en in de zaak eens, staken hem een riem onder het hart, zeggende: Kom! kom! stoor u niet aan het schoppen van een' ezel; het beest weet niet beter. Zijt gij niet wijzer? — Wilt gij u dat aantrekken? — Wel man! — Het is immers zoo klaar als een klontje, dat het vat niets anders kan geven dan het in heeft, en dat men nooit van een koets, maar wel van een mistkar overreden wordt. — Hadt gij anders gedacht? — Laat het maar waaijen; de kruik gaat zoo lang te water, tot hij barst; hij krijgt nog eens de kous op den kop, men zal het hem wel afleeren te bijten eer hij gedagen wordt.

Zeer vele ingezetenen, die wel wat hadden hooren luiden, maar niet regt wisten waar de klepel hong, liepen het vuur uit hunne sloffen, om het fijne van de mis te weten. Zij wilden er vleesch of visch van hebben en waagden daarom den sprong onder vier oogen, den een en ander stadsbode te polsen, om te zien of er niets wou uitlekken. Het duurde ook niet lang, of overal, in alle herbergen, societeiten en logementen was het scheren en inslaan, morgen en avondeten van den edelen kampstrijd der burgervaderen. Elk een had er den mond vol van. Men klapte elkander na als eksters. Jong en oud, groot en klein beklaagde den Schepen en luchtte den Burgemeester uit.

De dikke *Adrianus* liep mooi in het oogje. De jongens, die elkander op een prik verstonden, zagen hem zoodra niet met eene lading schiedammer laveren of hielden hem voor het lapje. Nu en dan werd hem in de avondschemering een oorveeg en ribbenstoot gratieuselijk geoffreerd. De zoon van den schout *Jan* K**, die niet dulden kon, dat men zijn papa in de wielen reed, lag reeds lang op zijn' luimen om den dikken *physicus* eens een pak te geven. Op een avond laat liep hij hem in den mond. En nu was het dadelijk, zonder veel wisjewasjes: kip! ik heb u; hij betaalde de rekening voluit zonder eenige korting met dezelfde munt, waarmede hij onlangs de schepen betaald had, en ging zonder boe of ba te spreken, zijn' weg.

Van W*, die danig op zijne teenen getrapt was, deed zijn uiterste best den een' en andere' te bewegen den jongen K* de ooren te wasschen, maar kon niemand in zijn belang over halen, omdat hij veel van beloven, maar weinig van geven hield en het zijn vaste stelregel was, veel beloven en weinig geven, doet de gekken in vreugde leven, want met beloven en geven kon hij twee paaijen. Elk een wist het dat, wanneer men om splint kwam, *van* W* niet thuis was; niemand wilde dus voor hem in de bogt springen. Wijl zijn vlieger niet goed opging, wendde hij zich over een' anderen boeg en ging per *extra post* naar den *Haag* om zijne Doorluchtige Hoogheid, Hertog *Philips* van B** Graaf van H* eens, van stukje tot beetje, uit te leggen: hoe hij mishandeld was. Maar de Graaf wist wel dat hij de beste broeder niet was en keek hem daarom met den nek aan. Met de kous op den kop kwam hij terug, daar hij niemand kon oploopen, die voor hem de kastanjes uit het vuur haalde, en *hij moest roeijen met de riemen die hij had.*

ADVERTENTIËN.

Ingevolge daartoe bekomen autorisatie, zal aan de minst Inschrijvende, onder nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heere Gouverneur Generaal, worden aanbesteed, de onmiddelijke leverantie aan het Magazijn Generaal alhier, van:

(100) Honderd vaten *MEEL* of *BLOM*.

Waarvoor de Inschrijving-Billetten ter Generale Contrôle van Financiën zullen worden aangenomen, tot op HEDEN, des voormiddags *Elf* uren.

Paramaribo 9 Februarij, 1830.

De Boekhouder Contrôleur van Suriname,

CH. LEERS.

Degenen, welke op de eene of andere wijze *BANK-BILLETTEN* van de Particuliere W. I. Bank mogten *vermist* hebben, kunnen zich deswegens vervoegen ten burele van de ondergeteekende.

Paramaribo, 8 Februarij, 1830.

Den Baljuw en Kommissaris van Politie, a. i., *der Kolonie* Suriname,

MULLER.

Het behaagde den Alwijzen Hemelschen Vader, op den morgen van den 4den dezer, in zijne Heerlijkheid tot zich te nemen, onzer aller Vriend, den WelEd. Heer GEORG CARL SCHENKBERG, in leven Directeur op de INDIGO-PLANTAADJE *Zorg en Hoop*. Hij eindigde zijn nuttig en alzins werkzaam leven in den ouderdom van slechts 31 jaren en 7 maanden.

Ieder die met den Overledene bekend was, droeg hem achting toe, en wordt door allen, bijzonder door hen, die hem van nabij en in zijne waarde kenden, en voor wien hij met de ijverigste belangstelling werkzaam was, betreurd.

Gevende langs deze gebruikelijke weg, hiervan kennis aan zijnen veelvuldige Bekenden.

Paramaribo, 6 Februarij, 1830.

F. BOTHE,

mede uit naam van alle zijnen Vrienden.

De bij vorige Couranten geannonceerde verkoop door de Vendumeesteres C. S. GOMPERTS, van de Plantagie *Rees en Crop*, in *Tapoeripa*, zal plaats hebben op den 26sten dezer maand.

Paramaribo, 7 Februarij, 1830.

SALOMON DE LA PARRA, qq.

Over *ZES* Weken, Dag en Datum nader te bepalen, zal de Ondergeteekende door den Vendumeester M. A. SALOMONS, publiek verkoopen: Het *HUIS* en *ERF*, staande en gelegen alhier, in de *Saramaccastraat*, La. D. N. 471; aankomende den Boedel *ANN LEVERICK.*

De conditien, op welke voormelde verkoop zal plaats hebben, zullen bij gezegde Vendumeester, voor een ieder ter *visie* liggen.

Paramaribo, 1 Februarij, 1830.

ISABELLA MULRAINE, qq.

Op den 16den Februarij, e. k., des morgens ten *Negen* uren, zullen J. C. DOERRLEBEN en P. VAN ESCH, als hier te Lande Generale Gemagtigdens van den uitlandigen Heer S. G. HOPPE, op publieke *VENDU*, ten huize van den Vendumeester M. A. SALOMONS, doen verkoopen:

Een *HUIS* en *ERF*, gelegen aan de *Wagenwegstraat*, bekend onder La. D. No. 82; voorzien van eenen Regenbak, inhoudende ruim 40 tonnen Water.

Een *HUIS* en *ERF*, aan de *Rust- en Vredestraten*, La. D. No. 649.

Zullende de Koopcondition en bewijzen van eigendom, *drie* dagen voor den Verkoop, voor een elk aldaar, ter *visie* liggen.

M. A. SALOMONS, zal de volgende *VENDU* houden van eenen Inboedel, ten Huize van *E. J. VAN DEN BERGH*; des namiddags ten *Vier* uren precies, als:

4de VENDU op Donderdag, den 4 Maart, e. k.

Alles naar de Cathalogue voor handen. Zullende de Goederen van deze *VENDU*, *twee* dagen te voren, bezigtigd kunnen worden, van Acht tot Een uur voormiddags.

Paramaribo, 5 Februarij, 1830.

*** M. A. SALOMONS, zal *HEDEN MORGEN*, ten *Negen* uren, op *VENDU* verkoopen: Provisien en Stukgoederen.

Alsmede 434 stuks Koffijzakken en een partij Suikerhoepels, voor rekening die het mogte aangaan.

*** J. E. LIJONS, zal *HEDEN NADEMIDDAG*, ten *Vier* uren, ten Huize van de Heeren *GELLÉE EN HULLEMAN*, continueeren met den Verkoop van diverse Goederen, enz., enz.

Kapt. G. VAN MEEDEVOORT, voerende het Schip *de Jonge Willem*, is voornemens op den 24sten dezer, deszelfs Brievenzak te sluiten, en de reis naar *Amsterdam* aan te nemen.

Paramaribo, 9 Februarij, 1830.

A. ESCARD vertrekt.

A. W. CALKOEN vertrekt.

SCHEEPS-TIJDING.

UITGEKLAARD.

Den 5den dezer, het Schip de Faam, Kapt. E. VON LAAR, naar Amsterdam; lading: 55 vaten Suiker, 1 baal heele Koffij, 72 balen schoone Katoen, 323 vaten Malassie, en 1966 ℔ Koper.

Den 6den, het Schip Maria, Kapt. F. H. ZEILSTRA, naar Amsterdam; lading: 345 vaten Suiker, 21 balen heele Koffij, 46 balen schoone Katoen, 3 vaten Rum, en 4 vaten Malassie.

Idem, het Schip Edams Welvaren, Kapt. H. ROLFF, naar Amsterdam; lading: 304 vaten Suiker, 20 balen schoone Katoen, en 3 vaten Rum.

Idem, de Nd. Am. Brik Juniper, Kapt. JAMES CROSBY, naar Boston; lading: 209 vaten Malassie.

Idem, de Nd. Am. Brik Favourite, Kapt. JAMES ROW, naar Boston; lading; 175 vaten Malassie.

Den 9den, het Schip Concordia, Kapt. W. GROEN, naar Amsterdam; lading: 393 vaten Suiker, en 72 balen schoone Katoen.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.